

13/05/2026

Η πανήγυρις των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου στο Mansfield

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Θυατείρων](#)

Επί τη ιερά πανηγύρει των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, την ομώνυμη Κοινότητα του Mansfield επισκέφθηκε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μελιτηνής κ. Μάξιμος, προεξάρχων της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας.

Ο Θεοφιλέστατος ιερούργησε συλλειτουργούντος του ιερατικώς προισταμένου, Αιδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου π. Χριστοφόρου Δημιώτη, ενώ το ευσεβές εκκλησίασμα είχε κατακλύσει από νωρίς τον ναό.

Λαμβάνοντας τον λόγο, ο Επίσκοπος αναφέρθηκε εκτενώς στον βίο και την ιεραποστολική μαρτυρία των τιμωμένων Αγίων, απευθύνοντας λόγους οικοδομής προς το εκκλησίασμα. Την εις Αναγνώστην χειροθεσία ενός νέου μέλους του αναλογίου, ετέλεσε εν συνεχεία, σε κλίμα βαθιάς κατανύξεως, ο Θεοφιλέστατος, λίγο προ της απολύσεως.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, τον Επίσκοπο καλωσόρισε θερμώς εκ μέρους όλων των πιστών ο πρόεδρος της εκκλησιαστικής κοινότητας. Ακολούθως, παρετέθη πλούσιο εορταστικό γεύμα προς τους παρευρισκομένους στην κοινοτική αίθουσα.

Το ελληνικό μέρος της ομιλίας του Επισκόπου Μελιτηνής:

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,

Διανυόντων ημών την φωτοφόρον περίοδον της Αναστάσεως του Κυρίου, καθ' ην το φως το ανέσπερον, το εκ του Ζωοδόχου Τάφου εκπηγάζον, περιουγάζει σύμπασαν την κτίσιν, συναθροιζόμεθα σήμερον εν τω αγίω τούτω ναώ, ίνα τιμήσωμεν την ιεράν μνήμην δύο μεγάλων αστέρων της Ορθοδόξου ημών Εκκλησίας, των Αγίων ενδόξων και ισαποστόλων αυταδέλφων Κυρίλλου και Μεθοδίου, των εκ της ευάνδρου και μυριάθλου Θεσσαλονίκης ορμωμένων, των της Σλαβικής οικουμένης Φωτιστών.

Εκ της ευλογημένης ταύτης συμβασιλευούσης πόλεως, της πατρίδος του Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου και του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, εβλάστησαν, ενάτου ήδη αρχομένου αιώνος, οι δύο ούτοι αυτάδελφοι, ευπατρίδαι κατά σάρκα, ευσεβείς κατά ψυχήν, σοφοί κατά την θύραθεν παιδείαν, θεόπνευστοι κατά την χάριν του Αγίου Πνεύματος. Ο μεν Μεθόδιος, πρεσβύτερος ων τοις έτεσι, διέπρεψεν αρχικώς εις τας πολιτικές υποθέσεις της Αυτοκρατορίας, είτα δε επεδόθη εις τον μονήρην βίον, ο δε νεώτερος Κύριλλος, ανεδείχθη εν Κωνσταντινουπόλει «φιλόσοφος», αναθρεφθείς παρά τοις ποσί του Μεγάλου Φωτίου και μετασχών της ακμαζούσης τότε εκκλησιαστικής παιδείας της Βασιλίδος των πόλεων.

Υπέικοντες, λοιπόν, τη εντολή του Κυρίου «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» (Ματθ. κη΄, 19) και τοις συνάδουσι κελεύσμασι της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, επορεύθησαν οι Άγιοι εις χώρας μακράν της εαυτών γενετείρας, εις την επέκεινα του Δουνάβεως Μοραβίαν, ένθα εκάλεσεν αυτούς ο ηγεμών Ραστισλάβος, ευλαβώς αιτήσας την αποστολήν διδασκάλων, ίνα διδάξωσι τους λαούς αυτού τον λόγον της αληθείας εν τη ίδια αυτών γλώσση. Υπεβλήθησαν δε οι ισαπόστολοι εις κόπους πολλούς, εις ταλαιπωρίας αφορήτους, εις συκοφαντίας αδίκους, πολλάκις «τον ονειδισμόν αυτού φέροντες» (Εβρ. ιγ΄, 13), ίνα κομίσωσι το χαρμόσυνον άγγελμα της σωτηρίας εις τους Σλαβικούς λαούς.

Και ιδού το θαυμαστόν, εκ σεβασμού προς την εθνικήν και πολιτιστικήν ιδιαιτερότητα των κατηχουμένων, έκριναν αναγκαίον οι Άγιοι επινοήσαι αλφάβητον προς καταγραφήν της σλαβονικής γλώσσης, ίνα μεταφράσωσι την τε Αγίαν Γραφήν και τα λειτουργικά της Εκκλησίας κείμενα, συν τω χρόνω δε και συγγράμματα πατερικά. Τοιουτοτρόπως δε η Μητηρ Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, καίτοι ηδύνατο τότε να επιβάλη την ελληνικήν γλώσσαν και γραφήν τοις νεοφωτίστοις λαοίς, εσεβάσθη την ιδιοπροσωπίαν αυτών, διά των δύο Θεσσαλονικέων ισαποστόλων, μεταδώσασα ουχί μόνον την πίστιν, αλλά και νέαν ώθησιν εις τον πολιτιστικόν χώρον, καθ' ότι η καλλιέργεια του γραπτού λόγου και η συνακόλουθος Σλαβική λογοτεχνική και φιλολογική παραγωγή έχουσι

πανθομολογουμένως τας αρχάς αυτών εις το έργον των τιμωμένων Αγίων.

Πικραθέντες υπό αδελφών κληρικών, οίτινες, διδάσκοντες ότι μόναι ιεραί υπάρχουσιν αι τρεις γλώσσαι του Τίτλου του Σταυρού, η εβραϊκή, η ελληνική και η λατινική, επολέμησαν λυσσωδώς το έργον των δύο Αγίων, μετέβησαν ούτοι εις Ρώμην, ένθα έτυχον τιμητικής υποδοχής υπό του τότε Πάπα Αδριανού Β΄, όστις, εν τη Βασιλική της Αγίας Μαρίας της Μείζονος, ηυλόγησε τα μεταφρασθέντα σλαβονικά λειτουργικά βιβλία, καθαγιάσας ούτω την ευλογημένην ταύτην προσπάθειαν. Εκεί δε εν Ρώμη, το σωτήριον έτος 869, ετελεύτησε τον βίον αυτού ο Άγιος Κύριλλος, αφείς εις τον αυτάδελφον αυτού Μεθόδιον την συνέχισιν του θεαρέστου έργου εν Παννονία και Μοραβία, έως ου και αυτός ανεπαύθη εν Κυρίω τω έτει 885.

Η προσφορά των δύο τούτων αγίων αυταδέλφων, ενέπνευσε διά μέσου των αιώνων τους Σλαβικούς λαούς, τους Βουλγάρους, τους Σέρβους, τους Ρώσους, τους Ουκρανούς, ίνα εκείνοι, κοινωνούντες εκ του κοινού Ποτηρίου του ζωοποιού Σώματος και Αίματος του Σωτήρος, αδελφωθώσι μετά των Ελλήνων εν τη μια και αδιαιρέτω Ορθοδόξω Εκκλησία. Το πνεύμα υπό του οποίου διεπνέοντο οι Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος κατά την έξοδον εκ της γης και της συγγενείας αυτών, το πνεύμα της κατά Χριστόν αγάπης, της κατανοήσεως και της ελευθέρας αλληλοπεριχωρήσεως, παραμένει σήμερα επίκαιρον μάλλον ή ποτέ, μάλιστα δε εν

τη συγκεχυμένη ταύτη εποχή της πολυπολιτισμικής ημών κοινωνίας της Μεγάλης Βρεταννίας, ένθα συνυπάρχουσι μετ' αλλήλων λαοί διάφοροι, γλώσσαι ποικίλαι και παραδόσεις πολλάί.

Μεταφέρω, αδελφοί, εις πάντας υμάς τας ολοθύμους ευχάς και την θερμοτάτην πατρικήν αγάπην του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Θυατείρων και Μεγάλης Βρεταννίας κ. Νικήτα. Ούτος, εν τη διηνεκεί αυτού μερίμνη διά το ευσεβές πλήρωμα της καθ' ημάς θεοσώστου Ιεράς Αρχιεπισκοπής, συμμετέχει πνευματικώς εις την σημερινήν εύσημον ταύτην εορτήν, επικαλούμενος εφ' υμάς τας πρεσβείας των τιμωμένων Ισαποστόλων, ευχόμενος εκάστω και εκάστη εξ υμών, ομού μετά των ευλογημένων οικογενειών υμών, υγείαν αδιάπτωτον, μακροημέρευσιν, και πάσαν παρά Κυρίου ευλογίαν.

Είη η χάρις και το άπειρον έλεος του Αναστάντος Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ταίς πρεσβείαις των Αγίων ενδόξων και ισαποστόλων αυταδέλφων Κυρίλλου και Μεθοδίου, των εκ Θεσσαλονίκης, των Φωτιστών των Σλάβων, μετά πάντων υμών.

